

The Sacrifice of Master John

Paul F. Myslin:

The author of this essay, Paul F. Myslin, a Catholic, studied at Masaryk University in Brno, Czechoslovakia, McMaster University in Hamilton, University of Toronto, Canada. Presently the author is teaching Classics and History of Fine Arts at the Orillia Collegiate Institute.

While the Middle Ages had not produced a major literary composition of a dramatic nature, the theatre at the Council of Constance provided real tragedy, grandiose in the number of participants, awesome in the persons of Baldasare Cossa (the antipope John XXIII.), and of the imposing Emperor Sigismund, and sorrowful in the burnt remnants of John Hus. The ironical frustration of purpose and discovery of the true situation are a classic example of all great schemes whenever man tries to solve fundamental issues but succumbs in his physical infirmity, guessing faintly that perhaps others in a distant future may benefit from his sacrifice. Such was the fate of John Hus, the reformer priest, writer, champion of national rights, Master of Arts and Rector of the University of Prague. In the light of endless re-examination and even heated discussion it is hardly an exaggeration if we state that for five hundred years the cold waters of the Rhine were unable to extinguish the flickering sparks of hot ashes of which the knaves of Constance so eagerly disposed after Master John's courageous death on the pyre.

The Middle Ages - another world.

The benefit of witnessing (at least through the various information media) the Second Vatican Council enables us to understand better the scope and difficulties such an assembly must face: the reforming spirit and the equally serious arguments of the traditionalists. It may sway also to an easy comparison at the expense of a historic setting, function, state of mind. It is unthinkable to see the present Council of Fathers being presided over by the president of France or Germany with all the more important state dignitaries attending, and the vote being taken by the representatives of the "Great Powers". 1) with the more specific agenda left to professors of theology gathered from all existing universities. Also the concept cardinals, originally administrators of the Papal State, was so much different that only an expert on medieval and Church history is able to comprehend all terms correctly. 2) If we feel compelled to return to Constance in that fateful years of 1415 A.D., we are justified only by our intent to learn from history in order to uncover the contribution to mankind's progress of thought.

Already too many partisans of Protestantism, and others who wanted to attack the Roman Catholic Church, used the burning stake of John Hus only as a whip against Rome, promoting hatred rather than the Christian charity which was stressed by the Czech reformer to the last moment of his life. On the other hand many Catholics, dismayed by the worlds 'heretic' and 'excommunication', preferred to avoid the issue contending that the unfortunate end was the nemesis for the personal prestige and obstinacy of John Hus.

1) Five votes were being taken: the President of the College of Cardinals, the deputies of France, Germany, Italy, England.

2) Cardinal Baldasare Cossa, when elected antipope, was a layman, by profession a condottiere.

The teaching of John Hus.

It is impossible and perhaps not even necessary to repeat in a short

study all data about the life of John Hus. Master John, leading personality among Czech clergy, an outspoken patriot, and a participant in that great reform movement which had been supported by the Emperor Charles IV. and by the succeeding archbishops of Prague, was also a keen student of the books written by the Englishman, John Wiclif, known not only for his outstanding philosophical work but even more for his difference in theological thought. Wiclif was accused of heresy. To defend his own position, John Hus maintained that he did not hold to that which was erroneous in the books, but that many ideas of the English writer were worthy of consideration. Truly, Hus was an eclectic and a comparison shows clearly the difference between Wiclif's open rebellion and Hus's concern with the moral aspect of life.

John Wiclif: 'Ecclesia Romana est Synagoga Satanae, nec Papa est immediatus quo proximus Vicarius Christi quo Apostolorum.' / Hardt, VI, 153-155, Art. 37. / 'Electione Papae a Cardinalibus per diabolum est introducta'. / Ibid., Art. 40. / John Hus: 'Si Christi vicarius Christum sequitur in vita, tum est eius vicarius; si vero vadit viis contrariis, tunc est Anti-Christi nuntius...' / Palacky, Doc. 287 - 307. Art. 10.

Here Wiclif rejects completely the Church as an institution of Satan and the election of pope by the cardinals as devil's invention while Hus recognizes the office of Christ's vicar. In our modern way of expression perhaps he would say 'Being a pope does not necessarily mean that the man serves Christ'. Hus, however, failed to take a stand and dissociate himself clearly from Wiclif on the points he considered erroneous. / He did it once, professing the Catholic doctrine on Transubstantiation. / No doubt he aggravated his own position when he rejected the condemnation of Wiclif's theological writings decreed by the synod of Prague:

'Condamnatio XLV articulorum Viclef per doctores facta est iniqua, quilibet eorum out est haereticus, out erroneus out scandalosus.' John Hus, Tract. contra Palec, 7.

Among the ideas of John Hus some are thoroughly medieval, such as the partial state-control over the church / Mundi nobiles debent compellere sacerdotes... De Eccl. 20/ adopted later by Martin Luther, others vary modern and enlightening, especially on religious freedom. At length he explains that man, guided by his conscience, should not be punished for his beliefs which may differ from church dogma. Some scholars conclude that Hus by stressing the importance of the Bible was a predecessor of a movement which was known later as Protestantism; but this is not necessarily so. Certainly Hus knew the Scriptures well, loved the Word of God, and made numerous quotations from it during his reforming crusade. This could not be justly considered a new or unusual attitude for a good Catholic priest. Hus was a strong advocate of celibacy among the clergy, which - among other facts - refutes too strong an allegation that according to him the Church law is not binding unless expressly based on the writings of the Bible. Even in the last days of his trial Hus refers to the books of the Church Fathers as source of illumination and guidance.

While his teaching may be open for discussion and a different inter-

MISTR JOHN HUS

pretation in number of points, the fiery reformer differed from the Catholic teaching on the basic concept of the church with absolute finality. The Middle Ages were full of mysticism and one of its fruits was the teaching of predestination. The term, predestination, could mean God's purpose in everything he had created - the concept of St. Augustine, or the determinism of the Black Friars, maintaining that man has no free will and cannot decide anything for himself since his future is definitely set and known to God from eternity. This fatalism would imply in practice that even in the question of salvation man cannot gain anything by his good life since the judgement and final decision was already made. Hus taught that the Church / the mystical body of Christ / is the community of all those forknawn to God, predestined for heaven. He may have reasoned, 'How could anybody be part of Christ, if he is Satan's candidate for hell?' Therefore Hus could write: Judas was never a true apostle of Christ, while Peter was always a saint: 'God let him fall in order to make him stronger.' Recalling Hus' lengthy discourse that not the office but his Christian conduct makes a man a true Christian, a priest, or a worthy pope. As to his definition of the invisible, intangible Church when nobody knows who belongs there, one cannot help but feel a grave contradiction. How could a priest or bishop administer the sacraments if nobody, including himself, knew whether he was in or outside the Church?

The medieval concept of the secular power was closely related to the source of spiritual authority. Based on a particular interpretation of Jesus' words to Pilate the king and the noble ruled by the grace of God in its full sense. Conclusively, the king, for to damnation, possessed no true authority; but he was, within the predestination concept, an usurper and robber of God's power. On the last day of his trial these were the fateful words of Hus: 'I say to you that even the king, if in sin, is not truly a king before God.' Thereupon, the King of the Romans, the Emperor Sigismund, offended by this doubt cast upon his authority to rule answered, 'Nobody is without sin. Take him and burn him at the stake.' John Hus never taught that obedience to such a ruler is not binding but there was feeling at the Council that eventually this teaching might result in a complete disintegration of society. The Appeal to Christ.

The majority of historical studies and biographies of John Hus conclude with the statement that the reformer rejected the dogma of a living authority, established by Christ in his Church, which can

issue decrees about a true and a false teaching; and that by upholding the personal conviction against the Church authority, he set up an example of the modern concept of religious freedom. His voluminous writings bear no testimony to this allegation. Why would he answer the invitation of the Council to clear himself from the accusation of heresy if he did not recognize the authority of the Church? Hus never left religion to 'private opinion or the individual interpretation of the Bible'. With great force the master reiterated that it is man's duty to search for truth, to love truth and to defend it unto death. The question, which we have to answer, is, why was Hus so stubbornly convinced that he had the truth?

During his turbulent activity in Prague, Hus was suspected and accused of heresy as a follower of Wiclif on many occasions. Always, he managed to clear himself. In the meantime, the Great Schism struck the Kingdom of Bohemia. The medieval Church suffered mainly because of the interfering secular powers. The Holy Roman Empire suffered from the political ambitions of the popes.

Gregory XII., the canonical pope, may have had many good reasons for disliking the weak and ineffective King Wenzel, but he contributed to the sorry state of affairs in Europe by his active support of the rival emperor, the German Count Rupert.

At one time there were three rival popes and three Roman kings. In Bohemia Gregory was called pope of the Germans and at the politically opportune moment the brothers Sigismund and Wenzel withdrew their Kingdom of Bohemia from obedience to Rome and recognized the pope of the Council of Pisa, Alexander V. Hus, an outspoken Czech patriot, was the prime factor when Gregory XII was discarded by Prague in 1409. It was to the antipope Alexander then, that the Archbishop of Prague (forced in the question of obedience to follow royal policy) turned with the accusation of John Hus. The case was handled by Cardinal Odo Colonna who ordered Hus to appear at the papal court of Alexander in person. When he refused to do so, giving as a reason danger to his personal safety on he way to Italy, Hus was excommunicated for contumacy. Hus's excuse was supported by King Wenzel's letter, and what is more important, there was a precedent bearing on the safety of his journey. When King Wenzel sent his ambassadors Stephen Palec and Stanislas of Znaim (both prominent teachers of Prague University) to represent him in Bologna, they were kidnapped and

cont. on page 2.

10. 720 VÝTISKŮ "NAŠICH HLASŮ"

Oznamujeme našim čtenářům, že příští číslo "Našich Hlasů" vyjde jako dvojčíslo v anglickém jazyku a ve slavnostní třibarevné úpravě. Buďe věnováno památce Mistra Jana Husa na pátém 550 výročí jeho mučednické smrti. Číslo bude rozesláno nákladem 10.720ti výtisků.

Vydavatelstvo děkuje touto cestou všem spolupracovníkům za všechnu pomoc při uskutečnění tohoto slavnostního čísla, zvláště kolegům A. Večeřovi a J. Petříčkovi, a A. Lněničkovi.

Po administrativní stránce byla také pomoc paní Ruth Petříčkové neocenitelná a umožnila, že jsme mohli toto slavnostní číslo v takovém vysokém nákladu vydat a rozdat do rukou osob zvláště povolaných. Při distribuci byli také nápomocni naši obětivi spolupracovníci ve Winnipegu, ve Washingtonu, v New Yorku, v Chicagu, ve Vancouveru, v Montrealu a v Torontě. I jim patří náš dík.

Nakonec se obracíme na naše čtenáře: dejte toto číslo přeciť Vaším kanadským přátelům, které mohou články o Mistru Janu zajímat. Přeje-li si někdo víc čísel k distribuci ve svém okolí, necht se laskavě obrátit na naši redakci.

Josef Čermák
Za redakci a vydavatele

ČESKOSLOVENSKÝ BAPTISTICKÝ SBOR

SRDEČNĚ ZVE

krajanskou veřejnost na 56. zasedání Čs. Bapt. konvence z Canady a U.S.A., Konvence bude zasedat ve dnech od 2. do 4. července v Parkdale Baptist Church, 1624 Queen St. W., Toronto 3, u Callender St.

Rev. Józsa Novák, kazatel Torontského Bapt. sboru a předseda konvence.

HUSOVA OSLAVA V TORONTĚ

Jednota čs. Protestantů v Torontě zve krajanskou veřejnost na Husovu vzpomínkovou oslavu, která se bude konat v sobotu 3. července 1965 v 6.30 večer v čs. Baptistickém kostele na 1624 Queen St. West. Řečníkem bude Dr. Miloš Strupl z Melnik Presbyterian Church, Wisconsin, U.S.A.

VZPOMÍNKA NA

Dr. MILADU HORÁKOVOU

Ve čtvrtek, 17. června byla v Sokolovně v Torontu vzpomenu-to výročí poprav Dr. Milady Horákové a jejích druhů. Pěkně navštívená vzpomínka byla vzorně připravena dámským odborem Československého národního sdružení.

750 LET MAGNY CHARTY

Před 760 lety vstoupila v Anglii v platnost Magna Charta, jeden z nejvýznamnějších mezníků svobody. Tímto dokumentem byla anglické šlechtě zaručena bezpečnost před zvláti králů. Během staletí právo na rovnost před zákonem se stalo výsadou každého britského občana.

18TÝ ČESKOSLOVENSKÝ DEN

V neděli, 4. července se koná v Masaryktownu 18tý československý den a sokolský slet za účasti sokolských skupin z USA a Kanady. Projevy pronesou Hon. Paul Martin a Dr. Jozef Letrich.

HUSOVA OSLAVA V TORONTĚ KONÁ SE V SOBOTU 3. ČERVENCE ČS. BAPTISTICKÉM KOSTELE 1624 QUEEN ST. W.

THE SACRIFICE OF MASTER JOHN

from page 1.

arrested by Cardinal Baldasare Cosca, October 1408, who in the meantime succeeded Alexander as antipope John XXIII. Hus appealed the excommunication but never received an answer. It may well have been connected with his attack on John's simony and general conduct when the antipope tried to raise money by selling Church offices, sacraments and indulgences for the 'crusade' against Ladislav of Naples and Gregory XII. Not receiving an answer, Hus felt that he was unjustly prevented from his pastoral activity and, having appealed in his conscience to Jesus Christ, disregarded the excommunication.

Later he met John XXIII. at Constance. John received Hus kindly (undoubtedly because Hus came under protection of Sigismund) and listening to his explanation, removed the excommunication from the Czech reformer. This was a great victory for John Hus. It reinforced in him the idea of inner appeal to Jesus Christ and gave him the confidence for the coming trial. By that time, however, John XXIII. was deposed by the Council and jailed. The canonical pope Gregory XII. resigned and the emperor Sigismund was balancing carefully his own position against the new, supreme force vested in the leading members of the Council.

During the final days of Hus' trial there was much more involved than the question of orthodoxy and heresy. Hus belonged to one school of philosophical thought, his judges to another. Each in turn maintained that the opposing philosophy implied a heresy in the religious sphere. Nor should we neglect to consider the nature of a university during the Middle Ages. It was a Christian institution, endowed with great freedom of thought. Disputations were the integral part of the curriculum and on the subject of religion the university theologians were considered as participating members of the 'Ecclesia docens'. We should not be surprised then that Hus, with such a background, in spite of the Council's prerogative, to proclaim the true teaching, expected discussion and asked for it. Whether the Council in its composition had the authority to excommunicate Hus or should postpone the final decision until a new pope was elected presents another challenging issue to experts on canonical law. To comprehend fully the complexity, we must mention the fact that the whole Council held beliefs contrary to the Catholic doctrine. First of all the Council Fathers rejected the idea of the supremacy of the pope / oddly enough against a lone vote of an Eastern patriarch /. On another point their interpretation of doctrine directly affected John Hus. For during the gloomy ceremony of excommunication in the cathedral of Constance the six attending bishops not only placed Hus outside the Church but as a heretic presumed to say that he was in the power of Satan.

The medieval society did not burn people because they differed

from the official teaching but because they would not provide any room for man who was in the power of Satan. John Hus made a second famous appeal to Jesus Christ claiming that the final judgment of his soul is the prerogative of God. No doubt the Catholic church of the 20th century agrees with him.

Heresy, Heritage, understanding

Every author has some personal relationship to his selected topic and a purpose in writing. My contribution to this monograph stems from dissatisfaction with the customary treatment of this monumental topic. The Catholics, afraid that an unjustified stigma of intolerance might be imprinted on them, kindly avoid the burning pyre. The Protestants, in a simplified version of the martyrdom, glorify Master John for his supposed disobedience to Rome. The enemies of all churches see in him only a social revolutionary who saw evil in the riches of the churchmen. Too many people are using and misusing history, too few are searching for truth with an open, unburdened mind.

John Hus had such a kind of dynamic personality which almost invites a conflict. A zealous priest and a second class citizen in his own country, he dedicated himself to transformation of the whole society in social justice and Christian morality. Some of his ideas were almost too conservative for the awakening Renaissance, others were universally adapted only late in the 19th century. As in the great tragedy the aims were too high to be accepted by the contemporaries, the burden, voluntarily received by the hero, too heavy. The reformer urged a penetrating change while the whole hemisphere was thirsty for security, order, and consolidation. The challenge to Sigismund ignited the fire, the charge of heresy finished consumption of the body.

The activity of John Hus, a priest, reformer, educator, writer, politician, musical composer, suggests that he wanted to accomplish too much in his life-span. Perhaps he had not enough time for a deep, concentrated theological study which would help him to eliminate some obvious contradictions. He had not enough authoritative and proven sources from which to study, considering that the universities were but early spring flowers announcing the coming of a new age. Perhaps there would never have been an anathema had he known that other pope, John XXIII. of the twentieth century. History cannot be changed, undone. Decadence in the high places of the Church, immoral concept of power in the secular circles, Wiclif's bitterness, and the hasty readiness with which Hus plunged into any kind of controversy, each contributed a log to the pyre.

Constance today is quiet. The dark stone of medieval walls and towers are solemn witnesses of the man who lived up to his professed beliefs, rejected indifference of a comfortable opportunism and was prepared to pay the highest price for what he considered the truth.

NAŠI V TÁBOŘE ZIRNDORF

(Dopis čs. uprchlíka - dokončení z minulého čísla)

Jedinou obranou proti odmítnutí žádosti o politický asyl je t.zv. odvolání. Musí se podat do 30ti dnů od vystavení zamítnutí fádým právním způsobem v německé říši. Po podání odvolání nastává opět čekání od 5ti do 10ti týdnů. Po tuto dobu je dovoleno pobývat stále v táboře. Nepodá-li však odmítnutý odvolání, je okamžitě dirigován do jiné části Německa. Odvolání odmítnutého projednává opět soud ustavený pro tábor, ale komise je na vyšší úrovni a v jiném osobním obsazení. Budíž přičteno tomuto vyššímu soudu k dobru, že 75 až 80 procent odvolánek připadá v této fázi vyřízeno kladně a Českoslovačtí politický asyl dostanou. Podle ne sice prokázaných, ale velmi pravděpodobných průzkumů,

skládají se tyto soudní komise z t.zv. říšských Němců. Kladné vyřízení odvolání pak svědčí a potvrzuje, že jsem objektivně vylicil otázku sudetských Němců, kteří zasedají v první fázi soudu. Dosvědčuje to, že je nám křivděno a že na politický asyl právo máme.

V praxi pak znamená opětovné projednávání žádosti o asyl další 2 až 3 měsíce zdržení v táboře, neboť teprve po obdržení rozsudku počte vlastní jednání o vystěhování za moře. Od tohoto dne je pak možno počítat až se čtyřmi měsíci dalšího čekání (už mimo tábor, tedy s většími náklady), včetně předvolání k lékařským prohlídkám a závěrečného pohovoru na vystěhovaleckém úřadě v Mnichově. Náklady na lékařské prohlídky, roentgeny a cestovné hradí úplně či zčásti různé pomocné organizace pro upr-

chblíky.

Zmíním-li se o těchto institucích, chei ocenit jejich snahu nám pomoci morálně i hmotně. Kdo požádá a potřebuje, obdrží sek na oblečení, základní propiety a nejruznější informační brožury o Kanadě, Australii a dalších zemích. Dostáváme v některých případech od některých organizací advokáta pro odvolání. Některé instituce pomáhají viditelně lépe hmotně, jiné morálně. Nejsou nám známy prostředky, kterými každá skupina vládne, ale pomoc je skutečně značně rozdílná. Nemůžeme tedy zodpovědně soudit, zda je tento rozdíl závislý na pilnosti či na možnostech úředníků. Služeb pomocných organizací využíváme plně, opravdu je velmi potřebujeme. Jedno nám však však záleží úřední jednotka dát nemůže. Je to poněkud osobnější účást a informace, které nejsou čerpány pouze z oficiálních celostátních statistik příští naší vlasti. Velmi malého potřebujeme informační materiál. Pokusím se zde shrnout dotazy na různá odvětví a oblasti od všech našich lidí tady, kteří se v současné době zdržují v táboře nebo jsou na dosah.

1. Je zde zájem o stavby silnic a velkých celků na severu. Možnosti výdělků, smlouva a její časový závazek, oblasti výstavby, počasi.

2. Nejvíce 10 osob má zájem přistěhovat se do Vancouveru. B. C., hlavně k vůli snesitelnějšímu počasí. Ale opět nevíme, zda tam nepřeší třeba každý druhý den.

3. Prameny, které zde máme k dispozici, jsou přes 3 roky staré, minim tím výdělků a ceny zboží. Velmi by se nám hodil nějaký katalog velkého kanadského obchodního domu s cenami. Také bychom uvítali nějaké kanadské noviny z provincií a hlavně inse-ráty s nabídkami zaměstnání, to je zatím pro nás velký otázník. I když bychom nepoužili momentálně pracovních nabídek, mohli bychom si utvořit obrázek o pracovních možnostech.

4. Jak na příklad docelit výstavbu vlastního domku? Nikoliv dle brožury, i když máme k tomu uvedeným datům důvěru, ale jsou to data stará, možná už neplatná.

5. Velmi nás trápí nejistota prvních týdnů v Kanadě: ubytování, výdělek, strava. Nesmíme zapomenout, že z vlastní jsme přišli většinou s jedním osobním zavazadlem, které nesmělo být pohranič-níkům nápadné. Nebudeme mít tedy o mnoho víc při přistání v nové zemi.

6. Velmi citelně postrádáme učebnice angličtiny, česko-anglicky. Jsme si vědomi, že angličtina je pro většinu z nás neocenitelný kapitál už na prvním kroku v Kanadě. Česko-anglické slovníky nějaké máme, ale učebnice nikoliv. Při tom máme spoustu volného času a je hřích ho nevyužít k učení.

7. Rádi bychom studovali nějaké kanadské odborné časopisy na téma: zvěrolékařství, výtvarné umění, účetnictví, architektura a zdravotnictví. Zejména pak z provincie Ontario a z Britské Kolumbie, kam směřuje většina z nás. Nezapomeňte, že jsme doposud byli klamáni komunistickou propagandou a jsme v novém světě slepi. Každá informace, by i zdánlivě pro domorodce bezcenná, je velmi vítána. Omluvte mi proto i snad z Vašeho kanadského hlediska trochu naivitu, vyplývá jediné z nedostatku informovanosti.

Vzpomene-li si někdo ve svém volném čase na krajany v německém lágru, uvítáme pár řádek. Velmi nás to posílí při vědomí, že nás očekávají Čechoslováci, že o nás a našich starostech někdo ví. Slibujeme, že po zabydlení v Kanadě to budeme zase my, kteří radou podpoří další šťastné krajany, kterým se podaří zhabit se komunistického jha. Náš úkol už bude daleko snazší proto, že trnitou cestu sami v nových podmínkách proděláváme.

Vážení přáteli, vylicil jsem Vám zhruba poměry v táboře a naše snahy i bolesti. Děkuji Vám za všechny Čechoslováky v táboře i za sebe; jsme vděční za tuto první podanou pomocnou ruku.

VRACEJÍ SE KE KONKURENCI A K ŽIVNOSTENSKÉ PRÁCI

Před válkou bylo v Československu na dvě stě tisíc prodejen, takže na jednu připadlo asi 70 lidí. Šlo převážně o obchody s potravinami, malé hokejářské krámký, vedené majitelem s členy rodiny, takže nikolo nevykořisťovaly. Stejně tak tomu bylo v četných prodejních pekařských a cukrářských a v obchodech zelenářských.

V průběhu vyvlastňovací horečky komunisté všechny obchody bez rozdílu likvidovali. Vytvořili prodejní monopol v rámci Ministerstva vnitřního obchodu. Jeho působnost rozšířili i na cestovní ruch. Toto ministerstvo se mělo starat o "plynulé zásobování" obyvatelstva, jakož i o poskytování služeb cestovního ruchu a veřejného stravování.

Podle komunistických statistik má dnes obchodní síť v ČSSR zhruba 70 tisíc prodejen, na jednu prodejnu připadá tedy asi 200 lidí. V Praze je 2.600 obchodů s potravinami, vedle nich ještě nále-kárny a obchody se zeleninou. Teoreticky to vypadá pěkně, prakticky to však skřípe od počátku. Prodej potravin je v českých zemích soustředěn v prodejních "Pramen", na Slovensku, "Zdroj". Zdaleka ovšem nestačí potřebám obyvatel. Pro prodej průmyslového zboží se vytvořily speciální obchody, obchodní domy, módní závody, klenotnické obchody a pod. Všeobecně jsou stížnosti na neochotu v těchto obchodech, na nízkou kulturnost a malou hygien-u, zvláště v prodejních zelenin-y.

Nebylo jistě snadné budovat obchodní síť, zejména když dodávka zboží byla nedostatečná a nepravdělná, nemluvíme již o tom, že šlo většinou o zboží nižší kvality, lepší zboží se posílalo do ciziny. Nepodařilo se proto ministerstvu vnitřního obchodu zajistit "plynulé zásobování" obyvatelstva ani v městech, kde mělo monopolní postavení, tím méně ovšem na venkově, kde se o funkci zásobovací dělilo s obchodními podniky řízenými národními výbory a družstevními obchody, jež spadaly pod Ústřední svaz spotřebních družstev. Celý tzv. socialistický obchod, na kterém si komunisté tolik zakládali, měl od počátku charakter prosté distribuce, nikoliv skutečného obchodu. A tento charakter mu zůstal dodnes.

Nová soustava hospodářského řízení otřásla monopolním postavením ministerstva vnitřního obchodu. Začalo to novou formou prodeje: ve velkých městech komunisté "vyčlenili", podle jejich terminologie, některé prodejny a odevzdali je výrobním podnikům. Přišli konečně na to, že odtržení výroby od obchodu byl v podstatě nesmysl, který nepřinesl nikomu žádného prospěchu. Proto se pokoušejí o návrat k přímému spojení obchodu s výrobou.

Od července 1964 má zlínský SVIT své prodejny v Praze, v Brně a ve Zlíně (Gottwaldově). Prostějovský Oděvní průmysl podává své výrobky ve vlastním Domě oděvů v Praze, v Brně a v Prostějově. Továrna Elektra prodává ve třech vlastních prodejních v Praze, v Brně a v Bratislavě. Všechny 77 specializovaných prodejen hudebních nástrojů přišlo do rukou výrobce, Čs. hudebních nástrojů v Hradci Králové, kromě několika jiných speciál-

Věříme, že podobné krajaňské ruce vytvoří v brzké budoucnosti most přes oceán a pomohou vlastním lidem najít nový domov. A bychom mezi těmito pomocníky byli co nejdříve i my sami, to je naše přání. Jakákoliv malá informace, hudební jich víc dohromady, vytvoří pak základ, na němž si vy-stavíme zde v táboře tolik nám potřebný obrázek a zbavíme se nejistoty, která nás tíží. Věříme, že budeme moci jednou všem krajanům v Kanadě za jejich pomoc poděkovat.

Váš R.S., architekt, t.š. tábor Zirndorf, Západní Německo.

ních závodu. Jaké jsou výsledky zatím se ještě neví, jisté však se tato akce nemůže projevit jen v tom, že se přemaluje firma.

K dalšímu omezení monopolu vnitřního obchodu došlo počátkem tohoto roku. Od 1. ledna 1965 Ústřední svaz spotřebních družstev, který dosud směl působit jen na venkově a v malých městech, otevírá své prodejny a hostinské provozovny i ve městech, ba dokonce v Praze, tedy v místech, kde dosud působil jen státní sektor. Zjistily se prý určité nevyhovující monopolní postavení - říká pan předseda Č. středního svazu spotřebních družstev, Josef Podlipný. Nepůjde prv o konkurenci za každou cenu, ale o to, aby se dobrými službami vytvořily podmínky pro zdravou soutěž obou obchodních systémů ve prospěch spotřebitelů.

Nejen v obchodu, ale také při poskytování služeb občanům došlo k novým opatřením. Už v srpnu 1964 schválila vláda opatření ústřední správy pro rozvoj místního hospodářství, podle něhož bylo možno povolat provádění drobných řemeslnických prací a oprav, jakož i osobních služeb, případně tzv. doplňkovou výrobu, soukromým osobám.

Při odůvodňování tohoto opatření musili komunisté přiznat, že v průběhu socialisace zlikvidovali soukromou živnostenskon výrobu bez ohledu na potřeby obyvatelstva. Kajícně doznali, že se jim nepodařilo vybudovat socialistické podniky, nebo jen s malou kapacitou a nedostatečnou sítí, které by zlikvidovanou soukromou výrobu nahradily.

Ohlas tohoto opatření nebyl však takový, jak komunisté očekávali. Na jedné straně proto, že občané, kteří by mohli tyto práce konat, neměli důvěru v komunistické sliby. Měli oprávněné obavy, že budou v krátkosti posuzováni jako "soukromí podnikatelé", že jejich dětem to bude na překážku při studiu a pod. Na druhé straně pak proto, že národní výbory v četných venkovských místech odmítaly tímto způsobem "obnovovat živnosti", přes to, že samy nebyly s to, aby zajistily potřebu a požadavky obyvatel. Není málo míst, kde musí občané za holičem jezdit i několik kilometrů a na drobné řemeslnické opravy čekat celé týdny. Národní výbory byly ochotny přenechat soukromníkům hlavně nerentabilní obchod a práce.

Proto vládě nezbyvalo než se znovu zabývat tímto problémem a vydat směrnice pro tuto činnost. A tak 13. března 1965 vyšly ve Sbírce zákonů ČSSR dvoje zásady, na kterých se vláda dne 3. března 1965 usnesla.

První zásady se týkají uzavírání dohod o pracovní činnosti mezi socialistickými organizacemi (podniky) a občany mimo pracovní poměr. Druhé zásady se týkají poskytování služeb a oprav soukromými občany na základě povolení národního výboru. V podstatě jde o dohody v zájmu rozšíření, prohloubení a zkvalitnění služeb, které nemohou "účelně a hospodárně zajistit socialistické podniky", praví se v zásadách.

V obou případech jde o drobné řemeslnické práce krejčovské, obuvnické, zámečnické, truhlářské, klempířské, zednické, pokrývačské, malířské. Dále o osobní služby holičské, kadernické, o zehlení a mandlování prádla, a hlídání službu a pod. A konečně se povoluje i doplňková výroba pro místní spotřebu a z místních zdrojů surovin.

Povolení k této činnosti mohou dostat především důchodci (důchod se prý krátit nebude), nebo ženy v domácnosti, dále občane, kteří jsou sice zaměstnaní, ale byli by ochotni po normální době pracovní uvedené práce vykonávat (se svolením podniku, v němž pracují).

Každý, kdo uzavře dohodu o pracovní činnosti nebo dostane povolení od národního výboru

Dokončení na st. 3.

KRITICKÉ HLASY DELEGÁTŮ NA KOMUNISTICKÉ VŠEOBDOBOROVÉ KONFERENCI V PRAZE

Václav Majer:

Ve čtvrtek 20. a v pátek 21. května byla konána v Praze celostátní konference komunistických odborů, které se zúčastnilo asi 1600 delegátů. Pokud vím, stalo se poprvé, že na shromáždění komunistických odborů, byla z pléna provedena otevřená kritika. Podle listu "Práce", které je formálně orgánem odborového hnutí, ale stále ještě v rukou partajních režimistů, vystoupilo v diskusi 42 delegátů, kteří (cituji z "Práce" ze dne 22. května):

"podrobili také kritice formálnost, přiblížení papírování, dvojkojnost i mnohé další nedostatky v odborářské práci, jež oslabují vzhovný vliv odborů na pracující".

Komunistická "Práce" si ovšem i v tomto případě zatiskovala. Ve skutečnosti kritika byla mnohem ostřejší a týkala se fakticky základních nesvárů komunistického hospodářství, plánování, řízení výroby, mzdové politiky, pracovního vykořisťování žen a zemědělských zaměstnanců, nespravedlivého rozdělování pracovních odměn a peněz a mnoha jiných plodů komunistického šlenění.

Jenže i v komunistickém Československu začíná mít lež krátké nohy a tak list "Práce" uvěřejnil sama sebe z falešného zpravodajství tím, že byl nucen uvěřejnit vztah z toho, co jednotliví delegáti skutečně řekli. Je to věrné zobrazení čtení. V číslech ze dne 21.22. a 23. května bylo uveřejněno v "Práci" celkem 30 diskusních příspěvků delegátů konference. Nejkratičtější byli, (jak to vždy na odborářských konferencích bývalo, poznámka pisatele), haviři, kováři, dopravníci, zemědělští zaměstnanci a technici. V krátkém novinářském článku mohou citovat jenom stručně, bez uvedení jmen, jenom to nejdůležitější:

"V naší základní organizaci jsme se setkali s tím, že naši pracovníci nám otevřeně říkali, že uplatnění některých bodů usnesení ÚRO budou prakticky okleštěná práva odborů" říká na adresu aparatického předsednictva odborů delegát automobilky Praha.

"Objevují se různé názory, že mezdy mezd a podobně" volá na poplach delegát zaměstnanců chemické a hutní výroby proti pokusům režimu řešit hospodářskou krizi na účet mezd zaměstnanců.

"Naše strojírenství vyrábí mechanizační prostředky nekalitní, stroje se rychle opotřebují, není dost náhradních dílů", kritizuje výrobu komunistických zmetků delegát zaměstnanců zemědělských družstev.

"Skrýtým přáním každé ženy a matky je mít volnou sobotu", toužebně žela delegátka z České Třebové.

"V mnohých závoděch se staly pro ženy i desítky až dvacetihodinové směny pracovním režimem" žaluje na pracovní vykořisťování žen Slovenka z Makyta od Píleho.

"Ovšem nedají se nám získávat mladé lidi jako dělníky do ro-

slinné výroby, jako kočí, protože dostanou ve 3. třídě TKK 3.30 Kčs. Dosavadní mzdové tarify se rozcházejí se společenským významem práce v zemědělství", opatrně formulovala svou kritiku vykořisťování zemědělců delegátka z Hluboké nad Vltavou.

Mohl bych pokračovat, ale myslím, že to není třeba! V souhrnu je to drtivá i když ovšem opatrná kritika celého komunistického systému, který byl v Československu nastolen. Ze snímků, které "Práce" uveřejnila, a ostatně i z diskusních projevů delegátů, se dá soudit, že i v odborech se začíná uplatňovat nová generace odborářských pracovníků ze závodů a že i do odborových organizací začíná pronikat duch kritických názorů spisovatelů a některých novinářů a techniků.

Jinak ovšem i tato konference byla ještě režírována partajními posluhy komunistického režimu, jenom s tím rozdílem, že tentokrát bylo hlavním komisaři komunistického režimu v odborech Františku Zupkovi dovoleno sjezd pouze zahájit a na konec přečísti povinný pozdrav rodné straně. Hlavní referát však měl místo předseda Miroslav Pastýřik. Je také pozoruhodné, že ani jeden z delegátů, kteří vystoupili v diskusi, nevzpomněl KSČ a žádný z nich nečinil povinný útok na "západní imperialisty" a nevzdal devotní hold Sovětům. Že, by i v komunistických odborech začal nová vlnka? Nevíme. Počkáme!

JE VÁM 19 LET?

Jakmile je Vám 19 let, nevztahuje se na Vás nemocenské pojištění Vašich rodičů.

Chcete-li se nadále těšit z výhod pojištění, musíte se přihlásit zvlášť během 30ti dní. Formulář žádosti dostanete v bance, v nemocnici nebo v kanceláři Komise.

ISTE PO SVATBĚ?

"Rodinné" premie nemocenského pojištění chrání muže i ženu. Informujte bez prodlení svou "skupinu" nebo uveďte Komisi v případě, že platíte premie přímo.

MÁTE NOVOU PRÁCI?

Chcete-li, aby pojištění nebylo přerušeno, řiďte se přesně podle návodu na zadní straně formuláře č. 104, který Vám musí starý zaměstnavatel dát při odchodu.

Your ONTARIO HOSPITAL INSURANCE Plan

Ontario Hospital Services Commission
Toronto 7, Ontario

KRAJANSKÁ SVATBA

Bratr Jaroslav Lekeš a slečna Frances Catherine Pospíšil byli oddáni 19. června v Batavě. Členové Sokola Toronto 2 oběma přejí hodně štěstí a spokojenosti.

VRACEJÍ SE KE

Pokračování se strany 2.

nesmí při převzaté práci nikoho zaměstnávat, aby se zamezilo "vykořisťování". Práci musí dělat sám, nanejvýš s pomocí členů rodiny. Odměna na úseku služeb může tvořit dosažená tržba, z níž uhradí jen paušální částku na režii; v oblasti obchodu bude odměna zpravidla stanovena formou provise. Z každé odměny se bude platit daň z příjmu v paušální dávce odpovídající příjmu 400 Kčs měsíčně.

Nikdo, kdo se k této práci přihlásí, se nesmí "neodivodněně obohacovat", říkájí komunisté. Takové obavy jsou ovšem zbytečné, vždyť nezávazně četli v Rudém právu, 19. října 1964, že vážnou brzdou služeb se stala nízká rentabilita, která stále klesá. Např. oděvní práce a služby jsou na hranici "ztrátovosti", protože na jednu korunu tržby připadají náklady 99 haléřů. Budou-li se tyto práce provádět soukromě, náklady jistě klesnou, neboť v komunistickém systému požívá těžkopádná administrativa největší část tržby. Nebudou-li však i v nových poměrech stanovené ceny rentabilní, sotva se najdou lidé, kteří by za takových okolností na sebe přejímali tyto pracovní úkazy. I zde budou muset komunisté kapitulovat, třeba se tomu dnes ještě vzpírají. Kdo jednou řekl "a" tomu často nezbyvá nic jiného, než aby řekl "L" také. A českoslovenští komunisté jsou dnes v takové situaci. Radovat se z toho mohou jedině českoslovenští občané jako spotřebitelé.

Arno Hais

SHAROUN'S LIMITED

WORLD OVERSEAS SERVICE

779-781 QUEEN ST. WEST, TORONTO.

TEL. 362-1168

Podle přání mého zesnulého manžela, ráda bych vyjádřila díky za všechnu přízeň všem zákazníkům, kteří nakupovali po 13 let v našem obchodě. Zároveň chci ujistit všechny, že já sama posloužím i nadále všem zákazníkům pohotovou a přátelskou službou.

Budu si vážit Vaši další přízně.

Paní H. Sharounová.

ŠEDESÁT LET JOZEFA LETRICHÁ

Václav Majer:

Když se před dva a třicet lety, v dubnu roku 1933, Antonín Švehla dozvěděl, že je připravován oslava šedesátého výročí jeho narození, vzkázal svým přátelům nevlidně:

"Nechci ani slyšet o nějakých oslavách svých šedesátých narozenin. Vyřídte všem, aby toho nechal. Máme vážnější věci na starosti."

Jsem si jist, tak jak znám dr. Josefa Letricha, že i on ideový zák Švehlův a stoupence Švehlova demokratického agrarismu a nadto člověk nadmíru skromný, bude reagovat podobně až zjistí, že u příležitosti jeho šedesátky je vzpomínáno také jeho životních osudů a jeho práce národní a politické.

Hádám, že stejně jako Antonín Švehla v roce 1933 tak i Josef Letrich v roce 1965, bude toho názoru, že máme jiné "vážnější věci na starosti" než jsou životní jubilea jednotlivců. Ale jak ani Antonín Švehla nemohl zabránit, aby československý lid jeho šedesátin vdechně a s láskou vzpomínal, tak ani dr. Josef Letrich nemůže zabránit naší radosti, kterou máme z toho, že se dožívá šedesátí let svého života v plném zdraví a stejně nemůže zabránit naší vděčnosti za všechnu práci, kterou vykonal a koná pro svobodu českého i slovenského národa, soužití Čechů i Slováků v jednotné a demokratické Československé republice.

Dr. Josef Letrich se narodil před šedesáti lety 17. juna 1905 v obci Diviaky v okrese Turčian-

sky Svätý Martin na Slovensku. Pochází z početné rodiny devíti dětí. Střední školu vystudoval v Martině, Komenského universitu v Bratislavě a své studie dokončil v Praze, kde byl činný v různých studentských spolcích a také ve Svazu agrárních akademiků, který byl v té době organizací pokrokové agrární mládeže. V době vzniku Československé republiky bylo Josefem Letrichem 13 roku. Náleží tudíž k té generaci Českoslováků, která vstupovala do života v prvním desetiletí po vzniku československého státu, v době národního a politického myšlenkového kvasu, kdy za moudrého vedení T. G. Masaryka krystalizovala a byla tvořena demokratická koncepce svobodné, demokratické, jednotné a nezávislé Československé republiky.

V době Mnichova a v době vyhlášení Slovenského státu, byl doktor Letrich již aktivním funkcionářem agrárního hnutí, vyhraněným odpůrcem každé totality a proto není divu, že byl hned po vyhlášení Slovenského státu jako odpůrce slovenské "samobytnosti" zatčen v hlavě vězněn, pracovním táboře a později byl po d policejním dozorem. To však nezabránilo dr. Letrichovi v podzemní činnosti proti režimu slovenského fašizujícího separatismu a v boji proti nacistickým vojenským plánům na Slovensku. Pokračování na straně 4.

JOHN GREGOR

Dovoluje si oznámiti, že opět provádí veškerý Plumbing Heating, opravy a nové práce, pod firmou QUALITY PLUMBING & HEATING Volejte LE 3-8396

MĚSTO TORONTO DANĚ Z NEMOVITOSTÍ NA ROK 1965

V souhlase s ustanovením Obecního a Daňového zákona a na základě torontského městského nařízení č. 22435, byly vyhlášeny daně z nemovitostí na rok 1965. Přihlížeje k částce, na kterou byl zaslán účet, nezaplacený zůstatek bude splatný podle této tabulky:

Obvody	4. splátka	5. splátka	6. splátka
1,2,3,4 a 5	7. července	8. září	20. října
6,7,8 a 9	14. července	8. září	20. října

Účty za daň z nemovitostí budou rozeslány před nebo v den 22. června - pro obvody 1,2,3,4 a 5 a 29. června - pro obvody 6,7,8 a 9

Poplatníci, kteří nedostanou účet ve zmíněný den nebo těsně po tomto datu, se vyzývají, aby bez odkladu podali žádost u informační přepážky, v hlavní chodbě městské radnice, buď osobně, nebo telefonicky na č. 367-7115 nebo písemně na adresu: Tax Collector, City Hall, Toronto.

Placení daní: Daně se mohou platit plným obnosem u každé filiálky řádně kreditované banky v oblasti Metropolitního Toronta v den splatnosti nebo před dnem splatnosti. (Banky budou účtovat malý poplatek za tuto službu.)

Šeky nebo poštovní poukázky - splatné v téže hodnotě v Torontě - musí být vypsány na "City Treasurer" a zaslány na městskou radnici.

Úřední hodiny od 8.30 ráno do 4.30 hod. odp. V sobotu zavřeno.

W.M. Campbell, městský pokladník.

MĚSTO TORONTO SBĚR ODPADKŮ A POPELE

S ohledem na to, že čtvrtek dne 1. července (Dominion Day) je veřejným svátkem, nebude v ten den proveden sběr popelce a odpadků. V platnost vstupují následující opatření:

Majitelé domů a obchodníci, u kterých se sběr normálně provádí ve čtvrtek nebo ve čtvrtek večer, se vyzývají, aby v ten den odpadky nevynášeli před dům a učinili tak až v den dalšího pravidelného sběru. (V pondělí dne 5. července 1965.)

Pro všechny odpadky užívejte vždy uzavřených kovových nádob. Kuchyňské odpadky z výřezů, jakož i zbytky jídel se stolů zabalte do novinového papíru.

Neházejte trávu, smetí z trávníků a smetí do míst, kudy teče odpadová voda. Všechny takové odpadky umístěte do trvanlivých nádob v den pravidelného sběru.

H.F. ATYEO, P.ENG.

Komisař pro ulice.

L. LUNSKÝ, OPTIK

Prohlídky očí
Zhotovení brýlí
Prvotřídní kvalita
Hovoříme česky

470 COLLEGE ST., TORONTO
WA 1-3924

PRAHA, VIDEŇ,

BENÁTKY

POUZE \$439.00

AIR & OCEAN

TRAVEL CENTRE LTD.

1 ADELAIDE ST. E.,

(roh Yonge St.)

TORONTO

EM 3-8888 (4 linky)

KARL BUZEK,

Notář.

EVROPEJKA LÉKARNA

poslíd

LÉKY DO ČSSR

Rychlé a přesné dodání

HILARY'S DRUG STORE

111 BATHURST ST.

TORONTO

Tel.: EMpire 8-1059

ŠEDESÁT LET
JOZEFA LETRICHA

Dokončení se strany 3.

Ještě před vzplanutím Slovenského národního povstání bylo za vynikající účasti dr. Letricha vytvořeno na Slovensku hnutí slovenského demokratického realismu, které nejenom zmařilo vojenské plány německých armád na Slovensku, ale překazilo i separatistické plány komunistů!

Je historickou zásluhou tohoto slovenského politického hnutí, Demokratické strany Slovenska, že v památné deklaraci Slovenské národní ze dne 1. septembra roku 1944 je na věčnou paměť manifestována vůle Slováků:

"Sme za bratské spolužitie s českým národom v novej Československej republike".

Za předsednictví dr. Josefa Letricha, Demokratická strana Slovenska, věrná i dalším článkům hánško-hystrické deklarace, pak usilovala v Republice osvobozené z jafna nacistické okupace o zajištění svobody a šťastného života všem vrstvám československého lidu, porazila ve svobodných volbách komunisty na Slovenska, v rámci nedílných dnů před únorem roku 1948, věrným partnerem demokratických stran a spolehlivou silou v zápase o svobodu a nezávislost Slovenska, ssrlt- szi- eta etata Československé republiky. Nebylo vinou Demokratické strany Slovenska, že se komunistům zákeřný puč v únoru 1948 podařil!

Za předsednictví dr. Letricha je Demokratická strana Slovenska i nyní - doma i v exilu - zásadním, důsledným, neúnavným i cílevědomým bojovníkem ve společném zápase Čechů, Slováků i Podkarpatských Rusinů za obnovení svobody našich národů a nezávislosti československého státu. Stálá konference slovenských demokratických exulantů, která vznikla v exilu z iniciativy dr. Letricha a jeho spolupracovníků je podle mého názoru, nesporným aktivem v úsilí československého demokratického exilu a zesílením ideje československé státní jednoty.

Četl jsem všechna vyhlášení Stálé konference slovenských demokratických exulantů se zájmem a pozorně. Známe dr. Josefa Letricha a jeho nejbližší spolupracovníky Fedora Hodžu, Štefana Osuského, Rudolfa Fraštackého, Martina Kvetko, Štefana Kočvaru, Jana Behárku, Mikuláše Mudryho i ostatní již mnoho let.

Často jsme se již doma i zde v exilu názorové střetli a často jsme spolu nesusouhlasili ale ustavení i činnost Stálé konference slovenských demokratických exulantů považuji za pozitivní přínos v práci československého demokratického exilu a je skutečně nepochopitelné, že se našli jednotlivci, kteří tuto iniciativu slovenských přátel obvinili ze sklonů k separatismu.

Doktor Jozef Letrich se dožívá šedesátí let svého života daleko od rodného Slovenska a v politickém exilu. Ale i tak Jozef Letrich je dnes, v šedesáti letech svého života, nesporně velkou a výraznou osobností slovenské demokratické politiky i velkou a výraznou osobností československého demokratického exilu i demokratického domova. Dr. Letrich zastupuje Československou delegaci v Generálním výboru Shromáždění porobených evropských národů / v tomto roce jako místopředseda / , kde si svou práci, iniciativou a znalostí problému zemí střední a východní Evropy porobených komunisty získal respekt i uznání nejenom všech členů Shromáždění, ale i amerických a evropských přátel porobených evropských národů.

Kedakce a vydavatelé Našich hlasů, ačkoliv nutně nesdílí Majerovo stanovisko k politické koncepci a metodě Dra. Letricha, se neméně připojují k řadě gratulantů k Letrichovým šedesátinám.

DŮLEŽITÁ VYHLÁŠKA O STAROBNÍM ZABEZPEČENÍ

Kanadský parlament pozměnil Zákon o starobním zabezpečení.

Během příštích pěti let bude postupně na 65 let snížena věková hranice, kdy se bude vyplácet pense starobního zabezpečení. Nárok na takovou pensí závisí do jisté míry na podmínkách pobytu.

Od ledna 1966 bude pense starobního zabezpečení vyplacena ve výši 75 dolarů měsíčně osobám 69 let starými; v roce 1967 osobám 68 let starým; v roce 1968 osobám 67 let starým; v roce 1970 a později všem osobám 65 let starým.

Jste-li narozen	máte podat žádost	Vaše pense započne
prosinec 1895 až srpen 1896	červen 1965	leden 1966
září 1896 až prosinec 1896	červenec 1965	leden 1966
leden 1897	srpen 1965	únor 1966
únor 1897	září 1965	březen 1966
březen 1897	říjen 1965	duben 1966
duben 1897	listopad 1965	květen 1966
duben 1897	prosinec 1965	červen 1966
květen 1897	leden 1966	červenec 1966
červen 1897	únor 1966	srpen 1966
červenec 1897	březen 1966	září 1966
srpen 1897	duben 1966	říjen 1966
září 1897	květen 1966	listopad 1966
říjen 1897	červen 1966	prosinec 1966
listopad 1897	červenec 1966	leden 1967
prosinec 1897	leden 1966	leden 1967
leden 1898	leden 1966	leden 1967
únor 1898	únor 1966	leden 1967
březen 1898	březen 1966	leden 1967
duben 1898	duben 1966	leden 1967
květen 1898	květen 1966	leden 1967
červen 1898	červen 1966	leden 1967
červenec 1898	červenec 1966	leden 1967
srpen 1898	červenec 1966	leden 1967
září 1898	červenec 1966	leden 1967
říjen 1898	červenec 1966	leden 1967
listopad 1898	červenec 1966	leden 1967
prosinec 1898	červenec 1966	leden 1967

Podobné tabulky týkající se dalších let budou zveřejněny později.

Formulář žádosti o starobní zabezpečení můžete dostat na nejbližším poštovním úřadě. Osoby, které nejsou v Kanadě, si mohou formulář vyžádat písemně od Oblastního ředitele starobního zabezpečení v hlavním městě provincie, v níž naposled žily.

Zveřejněno ministerstvem zdravotnictví a veřejné péče podle instrukci ministryně.

The Honourable Judy LaMarch.

CHCETE PRODAT NEBO KOUPIŤ DŮM?
INVESTUJTE DO BUDOV, KTERÉ VAM ZARUČÍ
DOBŘÍ PŘÍJEM
Veškeré Informace Spojené s
Real Estate Business Vám Podá

PANÍ V KLÍMOVÁ TELEPHONE 447-8921

C. A. JONES Ltd. realtor
Member of Toronto Real Estate Board
44 ST. CLAIR AVENUE E
Phone 927-4503

YAROSLAV HUEBER
ADVOKÁT a NOTAR
347 BAY STREET
Suite 210
Toronto 1
Tel.: EMpire 8-5526-927-1196

PROCK INSURANCE AGENCY
14 Conrad Avenue Toronto 4
Tel. 537-2631
AUTO - POŽAR - BONDY
Dopravní a všeobecné pojištění
Výhodnější a levnější podmínky
Auto - financování

Ak chcete kúpit lebo prodat
nehnuteľnosti v Toronte
obratte sa na
MICHAEL J. VLČKO,
Realtor
1 Sorauren Ave. pri Queen W.
Telefón 533-2288

VEŠKERÉ OPRAVY
chesterfieldů a čalouněného
nábytku provede Vám
PAVEL ČERNÝ
ROZPOČTY ZDARMA
537-5592

Plánujete se na cestu kamkoliv, nebo plánujete pozvat své
draké z Československa?

LETADLEM MIAMI pouze \$154.00
MEXICO " \$199.00

Zavolejte neb navštivte Mrs. L. VESELY

VESELY & GREBEN
TRAVEL AGENCY

360 Bathurst St.
Toronto 2B
Tel. EM. 3-4366